

ANDREJ ROZMAN ROZA

Predpravljljice in popovedke

ILUSTRIRAL
ZVONKO ČOH

GROZBRUH IN OGNJEBLISK

Nekoč v davnih časih so svetu, na katerem mi živimo danes, vladali zmaji. Takrat je bilo pri nas še tako vroče, kot je zdaj ob ekvatorju. Potem pa se je ozračje ohladilo, prišla sta sneg in led, in ker zmaji niso dobro prenašali mraza, jih je bilo zmeraj manj. Eno zadnjih zmajskih družin so sestavljali oče Grozobruh, mama Grizelda in sin Ognjeblisk.

Gnezdili so na hribu nad mestom, v katerem so živeli naši predniki. Da jih zmaji ne bi požrli, so jim dajali vso hrano, ki so si jo zaželeli. Enkrat na leto pa so morali na hrib pripeljat najlepšo deklico, ki jo je Grozobruh neusmiljeno požrl.

Lepotno tekmovanje je bilo zato v tistem času zelo drugačno, kot je danes. Tekmovalke so se pačile, da bi izgledale čim grše. Kljub

temu je komisija na koncu izbrala eno, za katero je potem žalovalo vse mesto.

»Mami, zakaj oči to dela? Jaz tega ne morem gledat,« je jokal Ognjeblisk, ki je moral biti vsako leto priča grozljivemu dogodku.

»Če tvoj oči vsako leto ne bi požrl najlepše deklice, se nas ljudje ne bi več bali in nam ne bi več nosili hrane,« je mama zmajevka razložila svojemu sinu, ki se nikakor ni mogel sprijaznit s strašnim običajem.

Ko je Ognjeblisk slišal, da je njegov oče tako grozen zato, da jim ljudje nosijo hrano, je nehal jest koze, ovce, teleta, zajce, kokoši in druge domače živali, ki so jih zmajem nosili ljudje, saj mu meso že prej ni prav nič dišalo. Pasel se je po njivah in poljih, jedel je travo kot krave, oves kot konji, korenje in zelje kot zajci ter lešnike in orehe kot veverice. Grozobruh tega ni opazil, ker je vsako jutro

že navsezgodaj odhajal strašit in žret živali in ljudi v bližnji in daljni okolici in se vračal domov šele pozno ponoči.

Ker je imel Ognjeblist dober apetit, je tudi ob rastlinski hrani rasel in postajal vse večji in vse močnejši. Ko je zrasel v mladeniča, mu je nekega večera oče Grozobruh, potem ko se je vrnil s svojega vsakodnevnega sejanja groze, rekel: »Sin moj, ker sem opazil, da nisi več otrok, ampak si že velik odrasel zmaj, boš najlepšo mladenko letos namesto mene požrl ti.«

»Ampak oči, saj ni treba, saj nisem čisto nič lačen,« je zajecjal Ognjeblist.

»Saj je ne boš požrl takoj, ampak šele čez teden dni, ko bo polna luna,« ga je pomiril oče. »Do takrat boš pa že dobil apetit.«

»Kaj pa, če je ne bom znal požret?« se je mladi zmaj skušal na vsak način izogniti grozni nalogi.

»Seveda jo boš znal. Če znaš požret ovco ali kozo, boš znal tudi človekinjo,« ga je vzpodbujal Grozobruh.

»Ampak jaz ovc in koz ne jem. Jaz ne maram mesa,« je tiho izdaval Ognjeblist.

Ko je to slišal, se je Grozobruhu zablistalo iz oči in pokadilo iz nozdrvi. »Žena!« se je zadrl tako silovito, da je odmevalo od hribov in planin. »Kako je mogoče, da moj sin ne mara mesa?«

»Če bi bil več doma in bi se tudi ti ukvarjal z vzgojo svojega sina, bi to lahko že zdavnaj opazil, ne pa da se zdaj dereš na mene!« je jezno zasikala zmajevka.

Nastal je tak prepir, da je nad mestom grmelo, kot bi se bližalo neurje. Ob prepiru svojih staršev se je Ognjeblist počutil grozno. A ravno ko je hotel pobegniti čim dlje proč, se je Grozobruh obrnil proti njemu in zagrmel: »Požrl boš človekinjo, ali pa nisi več moj sin!« Pri tem je s tako silo udaril z repom po tleh, da so meščani mislili, da je potres. Potem je ukazal, naj pripeljejo lepotico.

Ko je stari zmaj videl, da ga Ognjeblist ne namerava ubogat, je jezno zarenčal: »Prav. Jo bom požrl sam. Ti pa se, če ti tukajšnje navade niso všeč, pri tej priči poberi s tega hriba, kjer vladajo zmaji, ne pa šleve!«

Potem se je z zloveščim pogledom obrnil proti prestrašeni mladenki.

»Ojoj, na pomoč, prosim, ne,« je stokala deklica, ki se ji je s težkim počasnim korakom bližal Grozobruh.

Ko je bil že tik pred deklico, pa je naenkrat pred Grozobruha skočil Ognjeblist.

»Pusti jo pri miru!« je zasikal proti presenečenemu očetu.

»Če si že ne upaš požret človekinje, mi vsaj sramote ne delaj!« je zarjovel Grozobruh in bruhal ogenj proti Ognjeblistu. A ta je bruhal še veliko hujši plamen nazaj.

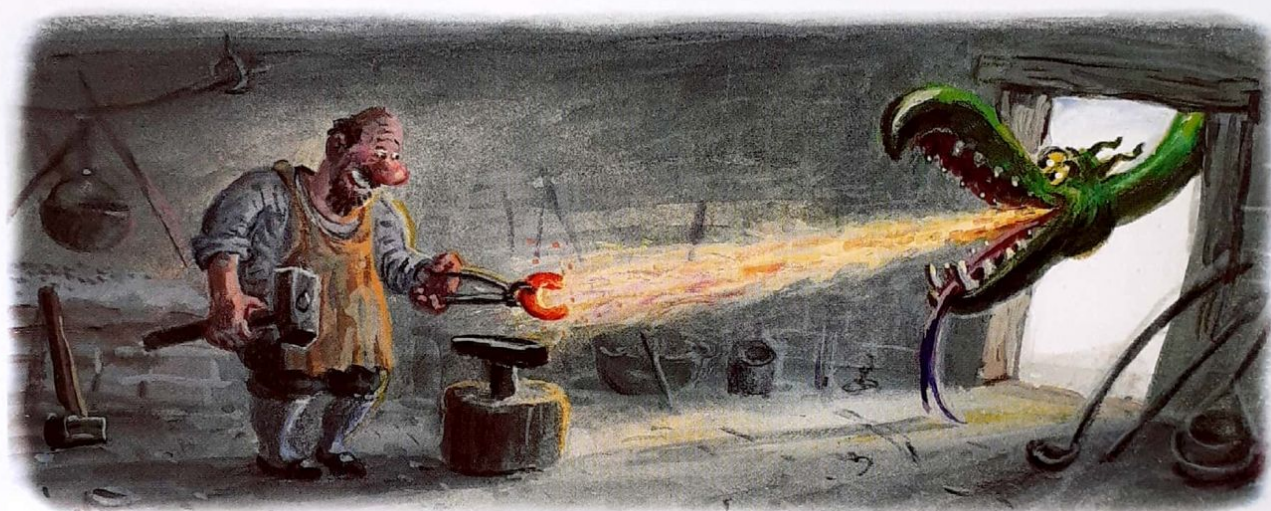
Stari zmaj ni mogel verjet svojim očem. Se pravi, da njegov sin ni tak strahopetec, kot si je mislil. Ampak zato še ni močnejši

od mene, si je rekel in proti sinu bruhal največji ogenj, kar ga je zmoget spraviti iz sebe. Ampak tudi zdaj mu je Ognjeblisk vrnil s še hušim plamenom, ki je bil tako silovit, da je Grozobruhu osmodil ušesa in obrvi. Potem sta zmaja skočila eden v drugega in se mikastila po zraku, da se je bliskalo. Borba je trajala dolgo, na koncu pa je Grozobruh moral priznat, da je Ognjeblisk močnejši od njega.

Zato mu ni ostalo drugega, kot da je oblast prepustil sinu.

Ko je postal glavni zmaj, je Ognjeblisk pri priči ukinil požiranj ljudi. V zameno za hrano so zmaji ljudem zdaj s svojim ognjem

pomagali pri kovaštvu. V še večjo pomoč pa so jim bili takrat, ko so mesto napadli sovražniki. Tako so meščani in zmaji živeli v slogi.

Na žalost pa ta sloga ni trajala dolgo, saj je bilo zmajev že tako malo, da Ognjeblisk ni našel zmajevke, s katero bi nadaljeval svoj rod. Ko je bil že star in nemočen, so meščani skrbeli za njega. In ko je umrl, so bili zelo žalostni. Tam, kjer je ponavadi pil vodo iz reke, so postavili most in ga v spomin na zmaja, ki je zgradil most med zmaji in ljudmi, imenovali Zmajski most.

Mnogo pozneje pa so ljudje, ki so videli Ognjebliska samo na sliki, na ta most postavili štiri bronaste kipe zmajev. Vendar so ti kipi veliko veliko manjši, kot so bili pravi zmaji, ki so nekoč živeli nad našim mestom.

MEDVEDEK IN KOLO

Medard je bil drugačen od drugih medvedkov. Medtem ko so oni plezali po drevesih in se ravsali med sabo, se je Medard vsak dan odpravil do gozdne ceste in skrit v grmu opazoval kamione, ki so prazni lezli v hrib in se natovorjeni s hlodi vračali v dolino, avtomobile, ki so vozili gobarje in lovce, in izletnike, ki so hodili peš. Najbolj pa je občudoval kolesarje, ki so dirjali navzdol. Vozili so sicer tudi navzgor. Takrat so se mučili in sopihali. Navzdol pa so drveli hitro kot veter.

»Če bi imel takšno kolo, bi se z njim odpeljal do tja, kjer živijo ljudje,« je sanjaril Medard.

»Pridi, se gremo skrivat,« so ga vabili drugi medvedki.

»Me ne zanima,« je prezirljivo prhnil Medard. »Grem gledat ljudi.«

»A grem lahko s tabo?« se je oglasila medvedka Medana.

»Seveda,« je prikimal Medard. Bil je vesel, da še koga zanimajo avtomobili in kolesarji. A Medane niso zanimali avtomobili in kolesarji, ampak Medard.

Sedela sta na robu gozda in čakala avtomobile, kolesarje in pohodnike. Ko nekoč spet dolgo časa ni bilo mimo nikogar, je Medani postalo tako dolgčas, da je predlagala: »Popoldne bi se šla lahko kopat v tolmun.«

»Kaj naj pa tam počnem?« se je namrdnil Medard. »Tam se kopajo samo živali.«

»In kaj je s tem narobe?« se je začudila Medana.

»Samo to, da mene bolj kot medvedi zanimajo ljudje,« je zabrundal Medard.

»Hočeš reči, da imaš rajši ljudi in da bi bil ti rajši človek kot medved?«

»Seveda! A ti ne?« se je začudil Medard.

»No, ne vem. Meni so medvedi všeč,« je rekla Medana in ga zapeljivo pogledala. A Medard tega ni opazil, saj je ravno zaslišal, da se bliža avto. Avto se je bližal dolgo in zmeraj glasneje. Ko se je končno prikazal, je tik pod Medardom in Medano iz njega priletelo nekaj rožnatega.

»Greva pogledat,« je vzkliknil Medard in stekel na cesto. Ko je Medana pritekla za njim, je že ves vznemirjen ovohaval vrečko, v kateri je bilo še nekaj vonja po evkaliptusovih bombonih. Dišalo je tako lepo, da sta čisto pozabila na vse drugo in nista opazila kolesarja, ki je prav v tistem trenutku prisopihal izza ovinka. Tudi kolesar ni opazil Medarda in Medane, saj je težko sopihal in gledal v tla. Dokler se ni zaletel v Medarda in padel.

»Auuu!« je zbolelo Medarda. »Pazi, kje voziš!« je besno zarenčala Medana proti izmučenemu kolesarju, ki se je tako prestra-

šil, da je pustil kolo in jo kar peš ucvrl v dolino, neskončno srečen, da se medveda nista pognala za njim.

Medvedoma pa kaj takega ni padlo na kraj pameti. Sploh Medardu, ki je kot začaran gledal kolo. Točno takega si je želel!

Poskusil je sestri nanj. A ni šlo. Poskusil je še enkrat in še enkrat. A ni in ni šlo. Kolo ga ni hotelo ubogat in se je vsakič skupaj z njim zvrnilo po tleh.

Medard je bil užaljen in jezen. S šapo je tako močno udaril po kolesu, da ga je zbolelo. Kolo pa še zmeraj nič.

Brez besed se je Medard vrnil v gozd. Ni šel do svojega skrivališča ob cesti, ampak naravnost proti medvedjemu brlogu. Vso pot je bil tiho. Tik preden bi se njuni poti ločili, pa je vprašal: »A je že popoldne?«

»Zakaj te pa to zanima?« je bila radovedna Medana.

»Da se greva kopat v tolmun,« je zabrundal Medard.

»Mislim, da je že,« je rekla Medana. Nakar sta šla naravnost do tolmunu in v njem veselo čofotala vse do noči.

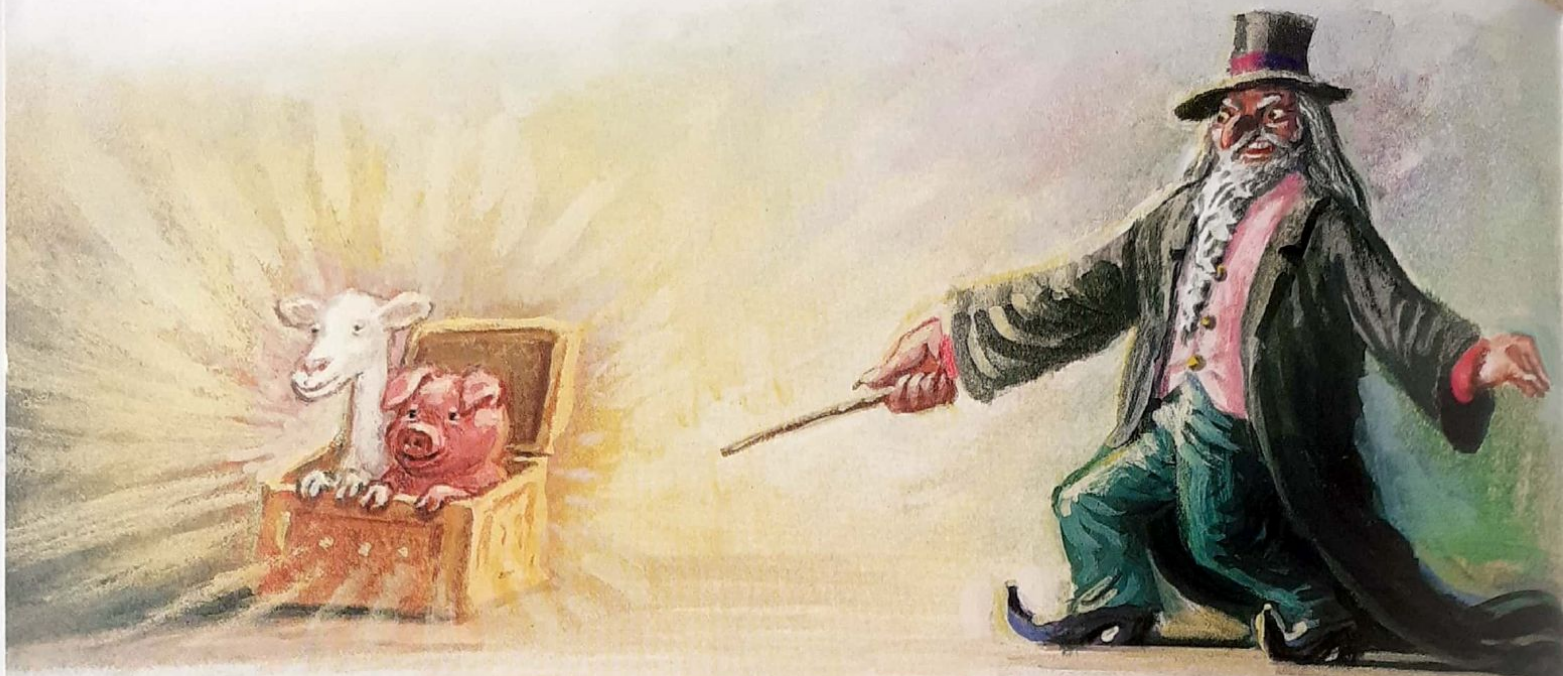

PRAŠIČEK IN KOZICA V GLEDALIŠČU

V otroškem gledališču so igrali pravljico, v kateri je hudobni čarovnik Coper Poper spremenil Ankico in Mihca v kozico in prašička in grozil, da ju ne bo odčaral, dokler ne dobi njune starejše sestre Jurke za ženo. In ker se igralca, ki sta igrala Mihca in Ankico, nista znala spremenit v prašička in kozico, se je moral ravnatelj gledališča odpeljati na vas in si tam izposoditi pravega prašička in pravo kozico, ki sta se iz svojega hleva preselila v otroško gledališče.

Vsakič, kadar je bila predstava, sta ju odrska delavca pripeljala do odra, in ko je Coper Poper Mihca in Ankico zaprl v omaro, sta tadva skozi zadnjo steno omare stekla ven, namesto njiju pa sta odrska delavca v omaro zaprla prašička in kozico. Tedaj je Coper Poper rekel »Habulus hubulus humulus huš!« in odprl omaro. »O!« so zavzdihnili gledalci, ko so namesto Mihca in Ankice zagledali prašička in kozico.

Prašiček in kozica sta potem ležala na robu odra in jedla vsak svojo malico, medtem ko se je Coper Poper nesramno krohotal, oče, mama in Jurka pa so jokali in ga prosili, da se jih usmili. Ampak Coper Poper je bil neizprosen. Vse dokler ni prišla vila Rogovila, ki je zacepetala in rekla: »Švista la glista la krasta la blisk!« Takrat je zagrmelo, se zabliskalo in se stemnilo. V temi so na oder pritekli odrski delavci in odvlekli prašička in kozico. Ko so se prižgale luči, sta na odru spet stala Mihec in Ankica.

Prašiček in kozica sta bila v gledališču zelo zadovoljna. Udobje in hrana se nista mogla primerjat z življenjem v hlevu. Bilo je toplo, imela sta veliko prostora in odrski delavci so dobro skrbeli za njuno čistočo, tako da je prašiček vzljubil prhanje s toplo vodo, kozica pa šamponiranje in česanje dlake.

Edino, kar jima ni bilo všeč, je bilo to, da nista mogla videt predstave do konca. Zmeraj bolj ju je zanimalo, kaj se zgodi potem, ko se stemni. A naj sta si še tako želela, da bi ostala na odru tudi po tem, ni nič pomagalo. Ko se je stemnilo, so ju odrski delavci zgrabili in ju odnesli z odra.

»Kako rada bi videla, kakšen je konec,« je meketala kozica.

»In tudi začetek,« je krulil prašiček. »Mene zanima tudi začetek.«

Po dolgem premišljevanju sta ugotovila, da morata prit tja, kjer sedijo gledalci. In tako sta nekega dne, malo pred tem, ko naj bi se predstava začela, našla pot v gledališko dvorano, se skrila za zaveso in čakala.

Vstopili so gledalci, dvorana se je napolnila, a predstava se še zmeraj ni začela. Prašiček in kozica sta bila zmeraj bolj nestrpna. Nestrpni pa so bili tudi gledalci.

»Kdaj bodo že ugasnili luči in se bo začela predstava?« so se spraševali in se nemirno presedali.

Potem je na oder prišel ravnatelj gledališča: »Spoštovane gledalke in gledalci! Zgodila se je nepredvidena težava, tako da predstave na žalost ne bomo mogli izvesti.«

»Kaj je rekel?« je zameketala kozica.

»Da ne bo predstave,« je odgovoril prašiček.

»Imava pa res smolo,« je zameketala kozica. Razočarano sta stopila izza zaves.

»Glej, mama, prašiček in kozica!« je zavpil eden od otrok. Vsi so se obrnili proti njima in se čudili. Nakar so v dvorano pritekli odrski delavci, zgrabili kozico in prašička in ju odvedli za oder, na oder pa je priteknel ravnatelj in že po poti vpil: »Počakajte! Vrnite se, prosim, na svoja mesta. Težava je odpravljena in predstava se bo začela!«

»Hura!« so zavpili gledalci v dvorani.

»Še večjo smolo imava, kot sva mislila,« je zakrulil prašiček.

»Samo malo bi še počakala za zaveso, pa bi videla predstavo.«

In sta bila zelo žalostna.

NOVOLETNI KUŽEK

»Bumf!« je počilo, da je mali kužek otrpnil od groze. In potem še enkrat: »Bumf!« Kužek se je zvil v kepico in čakal, da bo minilo. Kot da ni dovolj, da je sam, lačen in da ga zebe. Zdaj mu je še donelo v glavi od glasnega pokanja, srce pa mu je razbijalo od strahu, da bo katera od petard priletela vanj.

Ko je pokanje ponehalo, se je kužek spet pridružil množici človeških nog, ki so hodile po ulici. Kako rad bi šel s katerimi od njih nekam na toplo. A kadar je za njimi zavil skozi vrata, so se pojavile roke, ki ga niso pobožale, ampak nagnale nazaj na mraz, kjer so iz zvočnikov zvenele vesele novoletne pesmi.

Nakar je spet počilo. Tokrat tik za njegovim repom. Pognal se je v beg in tek, kolikor je mogel. Stekel je skozi odprta vrata tako hitro, da ni bilo ne rok ne nog ne metel, ki bi ga zaustavile. Tekel je skozi druga vrata in skozi tretja in po stopnicah na oder, kjer je bil kup škatel, med katere se je skrila. Še vedno je bil sam in lačen. A ni več pokalo in ni ga več zeblo, zato je utrujen od vsega hudega zaspal.

Zbudila ga je glasba. Nekdo je pel čisto zraven njega. Potem sta se moški in ženski glas pogovarjala. Samo da ne poka in ne zebe,

si je mislil kužek. A malo ga je bilo vseeno strah, saj ni vedel, kaj se dogaja. Še posebej ga je begal smeh množice otrok, ki je vsake toliko preglasila dogajanje na odru. Nakar je množica otrok začela vpit: »Dedek Mraz! Dedek Mraz!« Kužek ni vedel, kaj to pomeni, in se je še bolj stisnil vase.

V vsej dvorani en sam otrok ni klical dedka Mraza. To je bil Oskar. Ker mu je dedek Mraz zmeraj prinesel stvari, ki si jih ni želel, mu ni več zaupal. Že tri leta zapored mu je pisal, da si ne želi ničesar drugega kot psa, dedek Mraz pa mu je vsakič prinesel

nekaj čisto drugega. Vesoljsko ladjo, policijski avto, nogometno žogo. Kot bi bil dogovorjen z očetom, ki je bil proti temu, da bi imel Oskar psa. Če bi Oskarju psa prinesel dedek Mraz, oče ne bi mogel ugovarjat. A ima očitno tudi dedek Mraz nekaj proti temu, da bi imel Oskar psa. Zato je sedel med očetom in mamo in brez posebnega veselja čakal, da dobi darilo.

Ko mu je dedek Mraz izročil paket, je Oskar rekel hvala, a tega ni mislil zares. V paketu pač ne more biti psa. In res ga ni bilo.

»Vojna v vesolju! To je odlična računalniška igra,« je bil navdušen oče, ko je odprl paket.

»Lahko se bosta igrala skupaj,« je predlagala mama.

Oskar je molčal. Medtem ko so se drugi otroci veselili, je on razočarano sedel in čakal, da bo prireditve konec.

»Tukaj je še eno darilo, a ne vem, komu je namenjeno,« je naenkrat zaslišal dedka Mraza. »Star sem in imam že slab spomin, na darilu pa ni nobenega listka. Kateri od vas mi je pisal, da si želi psa?«

»Jaz!« je izstrelil Oskar in se pognal s stola.

Kužek je prestrašeno gledal iz naročja starega dedka s sivo kučmo. Ko pa so ga prijele Oskarjeve roke, je začutil, da naenkrat na tem velikem čudnem svetu ni več sam.

»Bodita dobra prijatelja,« je rekel dedek Mraz.

»Seveda bova,« je dahnil Oskar in zasijal od sreče.

Oskar je bil tako odločen, da bo skrbel za Mufija, kot se je zdaj imenoval kužek, da si oče in mama nista upala ugovarjat dedku Mrazu. Za nagrado sta dobila Vojno v vesolju, ki je nekaj časa zabavala celo mamo. Dobila pa sta tudi sina, ki je zdaj, ko je pospravljajal za Mufijem, začel pospravljat tudi za sabo.

MINKA GRE PRVIČ V SVET

Putka Minka je živela na kmečkem dvorišču. Ker je bila še mlada, še marsičesa ni vedela.

»Kako je mogoče, da druge ptice letajo naokrog, me pa smo zaprte za ograjo?« je spraševala starejše kokoši. »Kako da me ne znamo letat kot šoje, vrane ali srake?«

»Zato, ker nam ni treba,« je rekla Rjavka. »Druge ptice letajo zato, ker si morajo same nabirat hrano in spletat gnezda. Za našo hrano in gnezda pa v zameno za jajca, ki jih nesemo, skrbijo ljudje.«

»Tudi škorci in srake bi z veseljem živeli za našo ogrado,« je pristavila Čopka. »A jih ljudje ne marajo, ker njihova jajca niso tako okusna in zdrava kot naša.«

Minka si je kljub temu želela, da bi znala letat kot druge ptice. A naj je še tako mahala s krili, se je komaj malo dvignila od tal.

»Če hočeš letet dovolj visoko, da preletiš ograjo, moraš trenirati vsak dan,« je rekla Cvetka.

»A zakaj bi se mučila z mahanjem s krili, če ti ni treba,« je pripomnila Čopka. »Vse, kar potrebuješ, imaš za ograjo.«

»Rada bi videla svet. Tega pa tukaj za ograjo ni,« je bila odločna Minka.

Začela je vstajati še pred petelinovo budnico in je po cele dneve vadila letenje. Druge kokoši so se ji posmehovale, a je to ni ustavilo. Vadila je in vadila, dokler ni nekega jutra preletela ograjo in pristala na travniku na drugi strani.

Najprej je samo gledala in se čudila. To je bil popolnoma nov svet. Prvič v življenju je brskala po tleh, ki jih ni razkopal še nihče. Požrla je najslajšega črva v svojem življenju in žvečila najbolj okusne mlade travne liste.

Potem je nad sabo zaslišala krakanje. Pogledala je gor in videla, da se na bližnjem drevesu zbirajo vrane. Zaplahutala je s krili in z zadnjimi močmi tudi sama dosegla prvo vejo.

»Zdravo,« je zakokodakala, ko je prišla do sape.

»Zdravo,« je zakrakala ena od vran.

»Jaz sem Minka. Zelo vas občudujem in rada bi živela tako kot ve,« je rekla Minka.

»Prav,« je rekla vrana, razprla peruti in odletela, za njo pa so po zraku zaplavale še druge, da je Minka lahko samo nemočno gledala za njimi, saj je bila še tako utrujena, da svojih kril ni mogla niti premaknit.

»Le koliko časa že trenirajo, da so tako spretne,« se je spraševala, ko je gledala za vranami.

Še dolgo je sedela na veji in opazovala svet in svojo domačo ogrado. Svet jo je mikal, a se ga je tudi bala. Zato se je, ko se je bližal večer, vrnila domov. Naslednje jutro pa je ob prvi svetlobi nadaljevala s treningom.

PUTKA MINKA ODPOTUJE

Putka Minka je zelo prizadevno trenirala letenje. Le če bo pridno vadila, si bo nekoč po dolgem in počez ogledala cel svet. O tem, kakšen je svet na drugi strani kokošnjaka, kjer je nekoč za en dan že bila, se je lahko pogovarjala le s Cvetko. Ta je edina od vseh kokoši verjela, da bo Minka nekoč letela tako dobro kot vrane. Spodbujala jo je pri treningu in ji govorila: »Jaz sem že stara in zame je prepozno. Ti imaš pa še vse življenje pred sabo. Zato pridno treniraj vsak dan in prepričana sem, da ti bo uspelo.«

Nekega dne je Minka hotela Cvetki povedat, da je spet sanjala, kako leti z vranami, a Cvetke ni bilo nikjer. »Ste kaj videle Cvetko?« je spraševala druge kokoške. Spraševala je toliko časa, dokler ji ni Čopka povedala: »Cvetke ni več. Ljudje so se odločili, da jo pojejo.«

»Kaj? Kako?« se je vznemirila Minka, ki ni mogla verjet, da je kaj takega sploh mogoče. Do tedaj se ji je zdelo krivično že to, da morajo kokoši živeti za ograjo in ljudem dajati jajca, namesto da bi valile piščančke in svobodno letale. Da pa ljudje ne jejo samo njihovih jajc, ampak tudi njih, na kaj takega pa niti pomislila ni. In zdaj, ko je to izvedela, ji je bilo v trenutku jasno, da v takem svetu ne namerava živeti več niti en dan. Zato je nehala jadikovati, zakokodakala je nekaj zelo jeznega, zaplahutala s krili, preletela ograjo in potem letela, dokler je mogla.

Pristala je na cvetočem travniku, za katerim se je začel gozd. »Svoboda!« si je veselo ponavljala Minka. Zadovoljno je žvečila svežo travo in brskala za črvi, dokler ni zagledala lisice, kako je stopila iz gozda. Tudi lisica je zagledala Minko in se ob pogledu na mlado putko tako vznemirila, da so se ji iz gobčka pocedile sline.

»Kaj me pa tako gledaš?« se je prestrašila Minka.

»Všeč si mi. Lahko bi bili prijateljici,« se je slinila lisica. A Minke s svojim prijaznim glasom ni prepričala.

»Počakaj. Kam bežiš? Saj ti nočem nič hudega,« jo je hitela pregovarjat lisica. A Minka je že zaplahutala s krili in poletela najprej na bližnje drevo, potem pa čim dlje od gozda in lisice.

Ker so ji začele pojemat moči ravno takrat, ko je letela nad prometno cesto, je po velikem srečnem naključju pristala na tovornjaku, ki je prevažal gnoj za mestne vrtničkarje. Tako se je put-

ka Minka med brskanjem po gnoju pripeljala v največje in najbolj glavno mesto tiste dežele.

Ko je kamion stal pred semaforjem, je Minka v eni od izložb zagledala veliko pisano papigo, indijskega kosa, kakaduja in nekaj kanarčkov.

»Takole torej gnezdijo ptiči v širnem svetu,« si je rekla in poletela s tovornjaka.

»Kakšna čast, milostljiva gospa,« se je njenega prihoda razveselil prodajalec. »Samo naprej. Če imamo kakaduje in kanarčke, zakaj ne bi imeli še vas. Mestni otroci sploh ne vejo več, kako izgledajo kokoši, in mogoče jo kdo kupi,« si je rekel in že računal, za koliko bi se jo dalo prodat. Prinesel je veliko kletko, stresel vanjo koruzno zrnje in Minka je veselo skočila noter.

Koruzno zrnje se ji je zdelo veliko boljše od tistega, ki ga je dobivala doma. Bila je zelo zadovoljna. »Kako urejen je svet,« si je rekla. In ker je bila utrujena od napornega dneva, je kmalu sladko zaspala.

MINKA NAJDE DOM

Ko se je putka Minka zbudila v kletki v trgovini z domačimi živalmi, jo je to zelo potrlo. V kletki se ni dalo niti sprehajat, kaj šele poletet. Zbežala je od doma, ker si je želela letat z vranami, zdaj pa ni mogla niti hodit. Divje je iskala izhod iz kletke, a povsod so bile rešetke tako na gosto, da se ni dalo izmuznit skozi.

»Saj to je še hujše kot pri nas doma!« je jezno zakokodakala.

»Tudi nam,« so v odgovor v en glas zapeli papige, indijski kos, kakadu in kanarčki.

Minka se je nesrečno sesedla na tla in šele takrat opazila, da ima v kletki koruzno zrnje. Nekaj ga je pozobala. A zdaj ni bilo več tako okusno kot prejšnji dan. Želela si je brskati po tleh in iskat črve. Želela je nemudoma ven.

»Kaj je zdaj to? Hočem ven! Hočem letet!« je razburjeno kokodakala in poskakovala po kletki. Ko so jo slišali, so se razburili tudi kanarčki, papige, kakadu in indijski kos. Tudi oni so se spomnili, da jim je v kletkah tesno in bi bili rajši svobodni.

»Hočemo ven! Hočemo letet!« so kričali in poskakovali po kletkah. Vznemirili so se tudi hrčki, morski prašički in zajci, ki so begali po kletkah in cvilili.

»Mislil sem, da so kokoši neumne in mirne. Tale pa bo zanimala med živalmi pravi upor,« se je jezil prodajalec in razmišljal, kaj naj stori. Da bi imel Minko še naprej razstavljeno v prodajalni, ni prišlo v poštev, saj njenega besnega kokodakanja ni mogel več poslušati. Ker je bil trgovec in je hotel dobiti povrnjene vsaj stroške za hrano in prenočišče, ki ju je bila Minka deležna v njegovi trgovini, ni niti pomislil, da bi jo nagnal nazaj na cesto, od koder je prišla.

»Če se ne znaš obnašat kot hišni ljubljenci, boš pač končala, kot končajo kokoši,« si je zamrmral. In to ni obetalo za Minko nič dobrega. Možnosti sta bili samo dve. Ali bo kuhana ali pečena.

Prodajalec je pokrival njeno kletko s črnim prtom. Ko je bila v temi, se je Minka umirila in utihnila, saj ni vedela, kaj jo čaka. A čakala je nista kuhanje ali pečenje, ampak nekaj čisto drugega. V tistem hipu je namreč v prodajalno hišnih ljubljencov stopil zelo nenavaden mož. Imel je zelene lase in vijoličaste brčice. »Kakšen dolgočas,« je mrmral in gledal živali. »Kanarčki, papige, kakaduji, hrčki, morski prašički. Kaj naj umetnik počne s tako običajnimi živalmi. A krokodila ali vsaj žirafe nimate? Kaj pa slona ali kenguruja?« »Žal ne,« je jezno skozi zobe zasikal prodajalec, ki je bil prepričan, da ga ima mož z zelenimi lasmi in vijoličastimi brčicami za norca.

»Potrebujem žival, s katero se bom sprehodil po mestu tako, da bo vsem jasno, da gre za umetniški dogodek,« je razložil svojo željo mož z zelenimi lasmi in vijoličastimi brčicami.

»Kaj pa kokoška?« je prešinilo prodajalca.

»Kokoška? Pokažite!« se je v trenutku navdušil umetnik.

Prodajalec je odkril kletko, v kateri je bila Minka. »To!« je kriknil nenavadni kupec, ko jo je zagledal.

Trgovec je postavil visoko ceno, ki jo je umetnik z veseljem plačal. Doma je izdelal ovratnico in povodec in se že naslednji dan z Minko sprehodil skozi mesto. Kamor je šla Minka, tja je šel za njo umetnik. Tako je imela Minka na povodcu umetnika, in ne umetnik Minke. Hodila je po parku in brskala po tleh za črvi in umetnik je hodil za njo. Za njima pa snemalec, ki je vse skrbno posnel s filmsko kamero.

Minka je čutila, da je postala del nečesa velikega. Ovratnica jo je nekoliko motila, a je z veseljem potrpela, saj je imela vedno dovolj prostora, hrana, ki jo je dobivala, pa je bila odlična. Tudi želja, da bi letela kot vrane, jo je minila. Še posebej, ker sta z umetnikom vsake toliko časa letela z letalom na različne festivale, kjer je na vrvici vodila svojega umetnika skozi največja mesta sveta.

Tako je minilo leto dni in umetnik se je odločil, da bo naredil nekaj novega. Obril si je vijoličaste brčice in postrigel zelene lase ter razmišljal. Naredil bom, kar si želi kokoška, se je odločil po dolgem premišljevanju. Ker sam ni vedel, kaj si želijo kokoške, je poklical strokovnjaka za živali. Ta je svetoval, naj Minko nastani na vrtu in ji priskrbi družbo. »Po možnosti petelina,« je rekel strokovnjak za živali.

Kokoška in petelin sta malo premalo za tako velikega umetnika, kot sem jaz, si je mislil umetnik. Zato je kupil še gos in gosaka, kozo in kozla, prašiča in svinjo, zajca in zajkljo ter ovco in ovna. Ker se je tudi sam zaljubil v neko umetnico, so vsi skupaj živeli srečno na umetniški kmetiji do konca svojih dni – če se le ni umetnik vmes odločil, da bo naredil nekaj novega.

KAKO SE JE OŽENIL POVODNI MOŽ AMBROŽ

Ne dolgo tega sta v kristalnem gradu na dnu Bohinjskega jezera živela dva povodna moža. Bila sta oče in sin, pasla sta krape in postevi, pridelovala podvodno zelenjavo in živela mirno in srečno življenje.

Nekega zgodnjega poletnega dne, ko je bila voda v jezeru vedno toplejša in je jezero prekipevalo od razposajenih ribic in rakcev, je oče rekel sinu: »Ambrož, mislim, da je čas, da si najdeš ženo.«

»Ženo? Kaj pa to je?« se je začudil mladenič.

»Žena je tak človek, ki ni mož,« je razložil oče svojemu sinu.

»Zna rodit otroke, česar mi ne znamo. In če je ne boš našel, bo naše jezero po tvoji smrti ostalo brez ljudi.«

»Ampak kako? A nisi ti rodil mene, pa nimaš nobene žene?«

»Imel sem ženo, a je na žalost umrla zaradi strupenih odpadkov, ki so jih ljudje spustili v reko, v kateri smo živeli takrat,« je s solznimi očmi rekel stari povodni mož sinu. »Zato mi le verjemi, da brez

moje drage Lucije, tvoje mame, tebe ne bi bilo. In če hočeš, da se naš rod nadaljuje, nujno potrebuješ ženo tudi ti.«

Ambrožu ni bilo nič jasno, a je ubogal očeta. Zaplaval je z njim do grmovja, ki je raslo ob vodi. Tam sta pokukala ven in oče je sinu pokazal tri mladenke, ki so se sončile na obali.

»Ker ne pozna nobenih povodnih žen, si jo boš moral poiskati med kopenskimi,« je rekel stari povodni mož sinu. »Izberi si eno od teh treh, jo močno zgrabi za noge in jo na hitro zvleci v naš grad. In ne pozabi zaklenit vrat, da ti ne pobegne nazaj na kopno.«

»Zakaj bi pa pobegnila?« se je začudil Ambrož.

»Zato ker se kopenskim ljudem gnusimo,« je zašepetal oče.

Mladenič se je tako začudil, da je ob tem požrl kar nekaj vode, potem pa odločno izjavil: »Nočem take žene, ki bi se ji gnusil. Zato ne bom nikogar na silo zaklepal v naš grad! Lepo se jim bom predstavil, jim povedal, kaj počnem in kje živim, potem pa jih vprašal, če katera od njih želi postati moja žena.«

A ko je s svojimi rdečimi ribjimi očmi in zeleno luskinasto kožo stopil pred mladenke, da se jim predstavi, so vse tri v en glas zakričale, skočile pokonci in zbežale. Zakričal in pobegnil pa je tudi gospod, ki se je sončil malo bolj stran.

Tako je Ambrož ugotovil, da je imel oče prav. Če ga kopenski ljudje vidijo takega, kot je, se ga bojijo. Zato se je v obleko, ki so jo za seboj pustile mladenke in gospod, oblekel od glave do pet in odšel v bližnje mesto, kjer si je poiskal službo pri vodovodnem podjetju.

Kadar se je kje zamašil odtok ali je počila vodovodna cev, je prišel in pomagal.

Pri delu je srečal veliko kopenskih deklet, ki so mu bile všeč. A niti pomisliti ni upal, da bi katero vprašal, če bi hotela postati njegova žena. Še očal ali rokavic si ni upal sneti, ker se je bal, da bodo začele kričati, ko bodo videle njegove rdeče ribje oči in zeleno luskinasto kožo.

Nekoč pa so ga poklicali k neki predmestni vili, kjer se jim je zamašil odtok.

Ambrož je ugotovil, da je odtok speljan v bližnjo reko.

»To ni v redu,« je rekel lastniku vile. »S tem onesnažujete vodo, v kateri nekateri živijo.«

»Brigaj se zase in naredi, za kar sem te poklical, sicer bom poklical drugega vodovodarja,« je jezo zasikal lastnik vile.

Ambrožu tako ni ostalo drugega, kot da pogleda, zakaj je odtok zamašen. Zlezal je v vodo, ki je bila grozna. Nikjer ni bilo ne rib ne alg, zato pa vse polno odvrženega gradbenega materiala, razbitih steklenic, polomljen otroški voziček, televizor, računalnik, pralni stroj in če bi šel še nekoliko dlje, bi tam na dnu reke videl celo razbit star avto. A Ambroža to ni niti zanimalo niti ni imel časa. Bil je v službi, zato je odplaval do odtoka in videl, da je zamašen z avtomobilsko gumo. Izvlekel je gumo in iz odtoka je v reko steklo vse polno gnusne smrdljive odplake, zaradi katere naenkrat ni videl ničesar. Zato pa je zaslišal jezen glas, ki je kričal: »A si zmešan?! Kaj pa to

delaš! Zdaj bo šla vsa ta svinjarija po reki navzdol! Kaj čakaš, bedak? Takoj daj gumo nazaj! «

Ambrožu ni bilo nič jasno. Naredil je, kot so mu rekli, zdaj pa se nekdo dere na njega. A ker je glas kar vztrajal, mu ni ostalo drugega, kot da je zatlačil gumo nazaj v odtok. Ko pa je umazana voda odtekla, je zagledal pred sabo najlepše bitje na svetu. Imelo je češnjevo rdeče ribje oči, žabje zeleno luskinasto kožo in kot rečne alge mastne kodre.

»A ti tukaj živiš?« je zajecjal, ko je prišel k sebi.

»Ma kaki! Samo mimo sem šla in nisem mogla verjet, kakšni packoni so kopenski ljudje, in sem se ravno spraševala, kje so povodni, da jim to preprečijo. Zdaj pa vidim, da jim celo pomagata!« je jezno prhnila neznanka.

»Saj ne bom več,« je še zmeraj jecjal Ambrož in potem vprašal: »A ti si sladkovodna mladenka?«

»Ja, rusalka Angelca iz Cerkniškega jezera. Zdaj, ko v našem jezeru ni vode, sem šla malo pogledat naokrog.«

»Kako v vašem jezeru ni vode?« se je začudil Ambrož.

»Odteče, pa je ni.«

»In kako si potem prišla? A po kopnem?«

»Ma kaki po kopnem! Skozi podtalnico sem šla do Vrhnike in tam v Ljubljano in zdaj sem tu. Kdo si pa ti?«

»Jaz sem pa Ambrož iz Bohinjskega jezera,« se je predstavil Ambrož.

»Vau! A tam res toliko dežuje, da nikoli ne zmanjka vode?«

»Ja,« je ponosno odvrnil Ambrož.

»Joj, kako bi to rada videla!« je vzkliknila Angelca. »A grem lahko s tabo?«

»Ja, seveda,« se je razveselil Ambrož. In sta odplavala po Ljubljani do Save in potem po Savi proti toku mimo dveh hidroelek-

trarn, mimo katerih sta morala po kopnem, vse do Radovljice, kjer sta zavila levo v Savo Bohinjko. Ker sta ves čas plavala proti toku, sta se veliko ustavljala, počivala, se spuščala po brzicah in vrtincih, tako da sta bila, ko sta končno prišla do Ambroževega jezera, že zelo dobra prijatelja.

Ko je Ambrožev oče videl, koga je njegov sin pripeljal domov, najprej ni mogel verjet svojim očem. Potem pa je podvodne pašnike in polja prepustil mladima, sam pa se je počasi napotil proti toplejšim vodam. Slišal sem, da ga vsake toliko časa opazijo v katerih od toplic. Za Ambroža in Angelco pa, da sta še zmeraj v Bohinjskem jezeru, vendar nista več sama, saj se je ulov rib menda zelo zmanjšal, odkar se njuni otroci igrajo tako, da ribičem trgajo trnke.

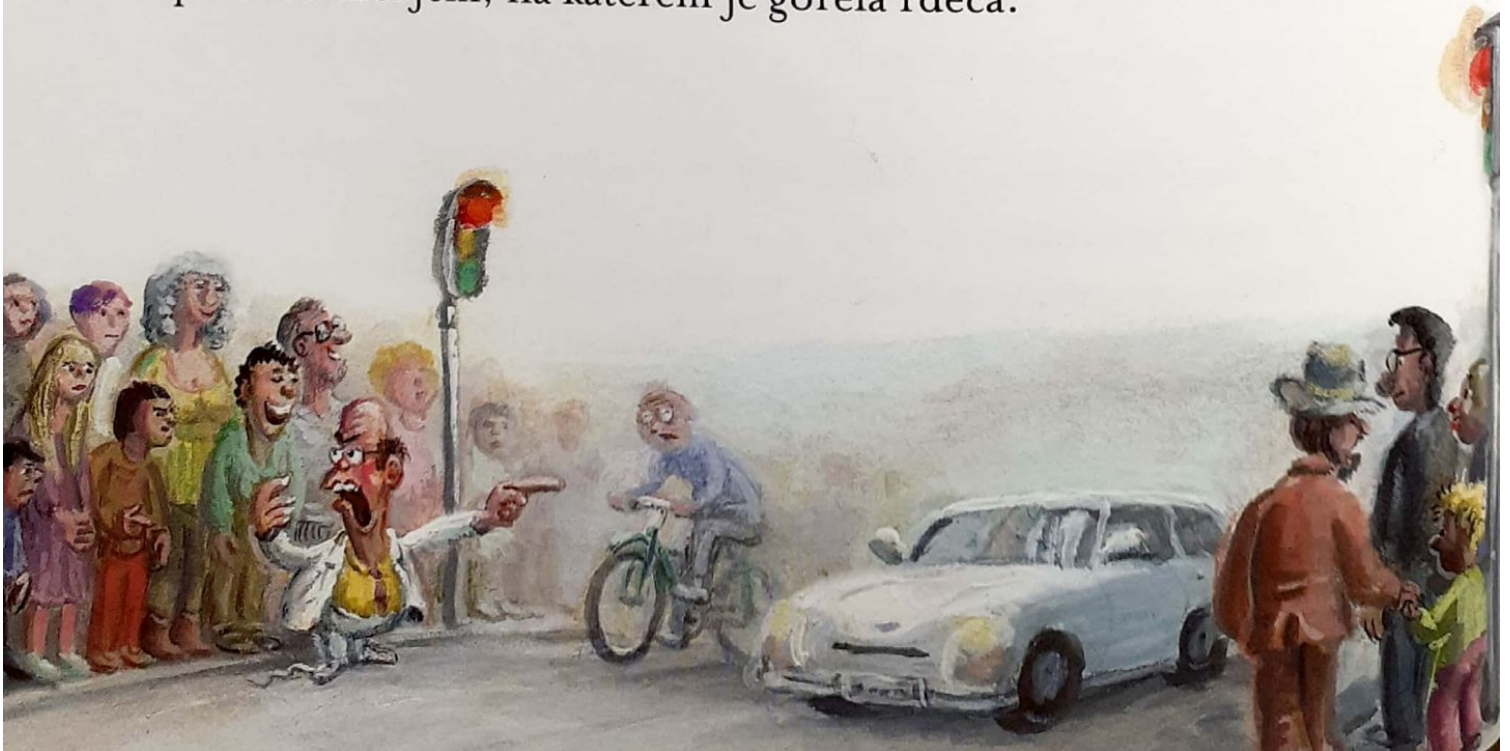

pa ni bilo, saj ni bil nihče razen njega pameten niti toliko, da bi razumel, kakšne neverjetne miselne sposobnosti ima gospod Šilček.

Zato je ostajal doma in hodil na sprehode, na katerih je vsem, ki niso mogli pobegniti, razlagal, kaj vse delajo narobe. Narobe je vozil šofer avtobusa, narobe je pometal smetar, narobe je piskal policaj in narobe se je prižigal semafor.

»Kar pojdite čez cesto, saj bi morala, če bi semafor deloval pravilno, na njem zdaj goret zelena,« je govoril ljudem, ki so stali pred semaforjem, na katerem je gorela rdeča.

A največ nasvetov gospoda Šilčka je slišala njegova žena. Kadar mu je zmanjkalo pripomb na njeno delo, ji je razlagal, kaj vse je narobe na svetu. Namesto avtomobilov in cest bi morali imet po tleh speljane tekoče trakove, hiše bi morali gradit v zemljo, in ne v zrak, čevlji bi morali bit sešiti skupaj s hlačami, da bi se ljudje hkrati obuli in oblekli, in besede bi morale bit krajše, da bi lahko v enakem času povedali več.

Žena se je že tako navadila na njegovo nenehno govorjenje, da ga ni več niti poslušala. Nekoč pa ji je vendarle prekipelo.

Kupila je velik nov televizor. Delavca, ki sta ga pripeljala, bi ga postavila na njegovo mesto v dnevni sobi, a jima je začel gospod Šilček razlagat, kako narobe ga nosita. Zato sta televizor pustila kar pred vhodnimi vrati in odšla, kolikor hitro sta mogla.

Ko se je iz službe vrnila žena, je prosila gospoda Šilčka, da ji pomaga postaviti televizor v dnevno sobo, a ji je ta začel takoj, ko sta

televizor prijela, razlagat, kako narobe se je vsega skupaj lotila. Ženi je prekipelo. »A ti res ne znaš bit niti eno sekundo tiho? Saj ves čas samo govoriš in govoriš,« se je razburila, spustila televizor nazaj na tla pred vhodnimi vrati in odšla v hišo.

Gospod Šilček je bil zelo užaljen. »Kdo pravi, da ne znam bit tiho,« je rekel. »Zmeniva se, da kdor od naju prvi spregovori, ta bo sam prinesel televizor v hišo.«

»Prav,« je rekla žena in utihnila. Utihnil je tudi gospod Šilček in tako sta lep čas molčala. Žena je dolgo uživala v tišini, potem pa se je naveličala in hotela oditi na vrt, da pogleda, kako raste zelenjava. Odprla je vrata in zaprepadena ugotovila, da pred njimi ni več televizorja, saj so se medtem mimo pripeljali tatovi in ga vzeli s seboj.

»Ukradli so nama televizor!« je zakričala.

»Prva si spregovorila,« se je razveselil gospod Šilček. »Ti ga moraš prineset v hišo.«

»Ampak če ti pravim, da ga ni več,« je zastokala žena.

»Me ne zanima. Dogovorjena sva bila, da kdor prvi spregovori, prinese noter televizor, in to si bila ti,« je vztrajal gospod Šilček in bil ves navdušen nad tem, da je zmagal in dokazal, kako ni res, da ne zna bit tiho.

»Da nisi najpametnejši, sem že vedela. Da si pa največji bebec, kar jih poznam, to vem pa šele zdaj,« je vzkliknila žena in odšla na dolg sprehod. Gospod Šilček pa je bil še bolj prepričan, da ga drugi ne razumejo samo zato, ker je tako zelo pameten.

GOSPOD ŠILČEK IN NOVO OBLAČILO

Gospod Šilček se je zelo rad smejal na račun drugih ljudi, najrajši na račun svoje žene. Zvečer je v sladkornico dal namesto sladkorja sol in potem komaj čakal jutra, ko si je žena skuhala kavo.

»Fuj!« je izpljunila neprijeten okus v umivalnik.

»Ha ha! Kako sem te!« se je krohotal gospod Šilček. Gospa Šilček je bila že tako naveličana moževih šal, da se niti jezila ni več. Ker ni imela časa, da bi si skuhala novo kavo, je samo zavzdihnila in odhitelela v službo. Gospod Šilček pa je takoj začel razmišljat, s čim bi ji zagodel, ko se bo vrnila. In ko se je domislil, je nažagal noge kuhinjskega stola in vse

dopoldne nestrpno čakal, da je žena končno utrujena prišla domov, se usedla na stol in padla, kar ga je spravilo v neskončno dobrovoljo. A takoj ko se je nehal krohotat, je začel opazovat nakupovalno vrečo, ki jo je žena prinesla domov. Pokukal je vanjo in videl blago.

Kupila si je novo obleko, je pomislil in takoj mu je bilo jasno, kaj bo naredil. Vzel je tubo z močnim lepilom in vsega stisnil med blago. Potem je čakal, kdaj bo žena oblekla novo obleko. Minil je popoldan, minil je večer, a žena ni oblekla nove obleke.

Oblekla si jo bo zjutraj, si je mislil. A žena ni nove obleke oblekla niti zjutraj. Tako je gospod Šilček na svojo zabavo zaman čakal iz dneva v dan. Vse dokler ni prišel njegov rojstni dan.

»Vse najboljše,« je rekla gospa Šilček in hotela razgrnit lepo moško srajco iz točno takega blaga, v kakršnega je gospod Šilček pred nekaj tedni stisnil tubo lepila. A ji ni uspelo, saj je bilo lepilo tako močno, da je bila srajca povsem uničena.

Gospod Šilček je bil jezen. Kako mu je mogla žena namesto svoje obleke podtaknit njegovo srajco, si je mislil. Še bolj jezen je postal, ko je videl, da je tudi ženi postalo jasno, kdo je kriv za uničeno srajco. A rekel ni ničesar. Da bi se nesreči, ki se mu je zgodila, smejal, pa ni niti pomislil.

POVODNI MOŽ IN ŽOGA

Ker se je povodni mož bal kopenskih ljudi, je hodil iz vode samo ponoči. Takrat je na bregu svojega ribnika našel marsikaj, kar so kopenski ljudje odvrkli. Nekoč celo predrto in nekoliko polomljeno kolo, s katerim se je zdaj vozil po dnu ribnika. Neke noči pa je na bregu našel žogo. Žogo si je želel, vse dokler ni nekoč, ko je skrit med ločjem opazoval izletnike, kako so si jo podajali z rokami, jo brcali z nogami in jo odbijali z glavami, žoge eden od izletnikov odbil naravnost v ločje, v katerem je ždel povodni mož, ki jo je nemudoma zgrabil in potegnil v vodo. A je žoga v vodi postala tako težka, da povodni mož ni mogel razumeti, kako jo lahko kopenski ljudje s tako lahkoto mečejo in brcajo. Ko jo je z veliko težavo zvelkel na dno in jo izpustil iz rok, da bi jo brenil, pa mu je žoga pri

priči pobegnila navzgor, da so se izletniki, ki so jo iskali v ločju, samo čudili, ko so jo zagledali, kako je priletela iz ribnika, povodni mož pa je bil od takrat prepričan, da žoge ne marajo vode in ljudi, ki živijo v njej.

Zato zdaj sprva ni vedel, ali naj žogo, ki so jo kopenski ljudje pustili na bregu, sploh vzame. Potem pa je le pomislil, da mogoče vse žoge niso enake, in žogo pobral in jo odnesel v ribnik.

Najprej se je tudi ta žoga nekoliko upirala. Ker pa je bila počena, je skozi režo vanjo počasi pritekala voda. Tako je bilo v žogi vedno manj zraka in vedno več vode. In ko je povodni mož prišel z njo do dna, je bila že popolnoma polna vode in jo je lahko brcal in odbijal po mili volji na vse strani.

POVODNI MOŽ IN POPLAVA

Povodni mož se je bal ljudi, zato je hodil na kopno samo ponoči, pa še takrat samo na breg svojega ribnika. Le kadar je tako močno deževalo, da so se ljudje zaprli v svoje hiše in čakali, da neurje mine, si je ponoči upal do bližnjega mesta, kjer je čofotal po lužah in občudoval izložbe trgovin.

Nekoč je lilo kot iz škafa več dni zapored. Reka, ki je tekla skozi mesto, se je razlila po cestah in poplavela kleti in pritličja hiš. Povodni mož je najprej vriskal od veselja, ko je gledal, kako mesto postaja del podvodnega sveta. Ko je videl ljudi, kako bežijo iz svojih stanovanj, se mu poplava ni več zdela tako zabavna. Ko pa je zaslišal

obupano žensko, ki je zavpila: »Na pomoč! V stanovanju je moj Mihec!« se je brez premisleka pognal v kletno stanovanje.

»Kakšne vrste reševalci pa so ti, ki so vsi v zelenem?« so se spraševali ljudje, ko so ga videli, kako je iz poplavljene kleti prinesel prestrašenega otroka.

Novinarji so tekli za njim, da bi povedal kaj za televizijo in časopise, a jim je pobegnil pod vodo. Pregledal je še nekaj stanovanj in rešil papigo in dva hrčka, ki so ju ljudje pozabili vzeti s seboj, ko so bežali. Iz tretjega stanovanja je odnesel akvarij z ribicami. Preselil jih je v svoj ribnik.

Ker je voda prestopila tudi bregove ribnika, je imel kar nekaj dela, da je prignal nazaj vse krape. »Poplava je za kopenske ljudi nekaj takega, kot bi bilo zame, če bi v ribniku zmanjkalo vode,« je pomislil, preden je zaspal. In je bil prav vesel, ko je naslednjega dne ugotovil, da je končno nehalo deževati.

POVODNI MOŽ DOBI PRIJATELJA

Povodni mož je ribičem na trnke natikal stare čevlje, prazne konzerve in druge odpadke, ki so jih ljudje zmetali v njegov ribnik. Kadar ni imel pri roki ničesar primernega, se je splazil na kopno, se prikradel ribiču za hrbet in mu trnek zataknil za hlače, tako da je ta namesto ribe ujel samega sebe.

Ribiči so se najprej čudili in jezili, potem pa nehali hoditi k ribniku, v katerem so ujeli vse drugo razen rib. Povodni mož je zato že skoraj pozabil nanje. Nekega decembra, ko je pospravljaval vodno dno in se pripravljaval na čas, ko bo ribnik prekril led, pa je v vodi spet zagledal trnek.

»Spet nekdo, ki ga je treba naučit, čigave so ribe,« si je rekel in na trnek nataknil plastično vrečko. Potem je splaval do gladine, da bi skrit med ločjem opazoval, kako se bo ribič začudil, ko bo iz vode potegnil svoj ulov.

Namesto športnega ribiča je na bregu zagledal prezeblega možička v starem plašču. Ko je potegnil iz vode vrečko, jo je žalostno položil poleg sebe, nataknil na trnek nov košček kruha in ga ponovno vrnil v vodo.

Povodni mož je presenečeno ugotovil, da se mu možiček smili. Od drugih ribičev se je razlikoval po tem, da je lovil zato, ker je bil lačen. »Rib imam tako ali tako več, kot jih potrebujem,« si je rekel in se odločil, da tokrat na trnek ne bo nataknil ničesar.

Kmalu zatem je možiček ujel najbolj požrešnega krapa v ribniku in zakuril ogenj. Ogenj je bil nekaj, kar je povodni mož najbolj zavidal ljudem. Večkrat je poskusil prinesť še tlečo žerjavico v ribnik, a mu pod vodo nikoli ni uspelo zanetit ognja.

Plašno je pristopil k možičku, saj se je bal, da se bo ta, ko ga bo zagledal, prestrašil in pobegnil. A možiček se je zdrznil le za hip.

Takoj ko je videl, da ob njem stoji bitje z zeleno luskinasto kožo in izbuljenimi ribjimi očmi, si je oddahnil.

»Ker vidim, da nisi ribiški čuvaj, prisedi in jej z mano,« ga je povabil k ognju.

Do tedaj so bile zime za povodnega moža najbolj dolgočasen čas, ki ga je v glavnem prespal. Ta zima je bila zelo drugačna. Ker se je možiček naselil v zapuščeni baraki v bližini ribnika, sta vse dni igrala karte, si pripovedovala zgodbe in se sladkala s krapami in zalogami vloženih vodnih trav in alg, ki si jih je za čez zimo pripravil povodni mož. Včasih pa tudi s kopenskimi dobrotami, ki jih je kdove od kod prinesel možiček. »A bolj kot vse dobrote je za dobro počutje pomembno, da ima človek prijatelja,« je pomislil povodni mož.

